

Je tuhá zima. Cez vianočné sviatky idem s mamou do kostola. Otec si za nami hundre, že jestvovanie Boha sa skončilo. „Možno ani nikdy nebol. Alebo zabudol na tento svet! Vojny sa nedajú vysvetliť. To, čo som videl v Minsku, sa nedá vysvetliť!“ Otec, rovnako ako starý otec, sa občas pri spomienke na vojnu dokonca rozplače.

V leteckom múzeu v K. som včera čítala báseň neznámeho českého pilota v RAF z 18. 8. 1943, ktorú vydali v Našich novinách v čísle 226 v Anglicku. Tak by som bola rada, keby otec stál za mnou a čítal si: „Tam nahore už není slitování, tma tichá, posetá

z hvězd. Tak najednou se přejde k umírání, tak klidně se jde zabíjet...“ Už sa nikdy nedozviem, či môj otec v skutočnosti až mučivo nezápasil so svojím vzťahom k Bohu. Možno ako ja i on sa k nemu v detstve dôverčivo upínal, a potom, po vojne, s ním v hneve zápasil, opovrhoval ním, osočoval ho, súdil. Boha nezmieňoval ani v chorobe. Iba raz, dosť tesne pred smrťou, sedel pri nemocničnom okne na lavici, nasilu odjedal z kuracej polievky, ktorú mu doma uvarila mama, a z ničoho nič pokojne zafilozofoval: „Človek zmrie. Viac nie je. Nikde nebude. Jednoducho zhasne. Zaspí a nebude nič.“

V predsieni kostola je čosi ako nástenka, aké máme v škole. Avšak na tejto tróni výnimočný nápis: BOH JE VŠADE A VIDÍ ŤA! Pod tým je namalované nebovomodré oko bez mihalníc. To oko ma naozaj sleduje. Mám ho zapichnuté v chrbte ako nôž. Vôbec neviem, čo odo mňa chce. Čím viac buráca organ, tým bolestivejšie na mne oko visí. Nedá sa to vydržať! Na pár sekúnd stratím vedomie. Spadnem mame na rameno, ale o chvíľu sa vystriem. Bleskovú stratu vedomia okrem mamy nikto nezbadal. Aj doma z ničoho nič

omdliavam. Počujem pískanie a vzápätí padám do čiernej vaty. Preberám sa na to, ako mi mama potiera citrónom sluchy a zápastia. Po odchode z kostola mi mama kúpi za odmenu – kvôli tej strate vedomia – v cukrárni marokánku. Vyhrýzam z nej oriešky. Na Božie oko zapichnuté v mojom chrbte som už zabudla. Tučná cukrárka pozná mamu. Tá jej práve hovorí o tom, ako z ničoho nič omdliavam. Mäsitá ženská ju upokojuje: „Nevieš? To sa jej hlási puberta. Keď perióda bude pravidelná, omdlievanie zmizne.“ Potom ukazuje prstom na mladú ženu s natupírovanými vlasmi, peroxidom odfarbenými do žltá. Prezerá si vo výklade zákusky. „Vidíš tú kurvu?“ vraví cukrárka mojej mame. „Vláči sa s reštaurátorom, čo je od nej aspoň o dvadsať rokov starší! Kупuje tu tomu hlupákovi kokosové pusinky. Veď aj teraz si ich obzerá! Aspoň napiect' by mu mala! Ako správna žena! Ale táto?! Radšej má lyžovačky! Ako nejaká Pražanda! Ani naše Tatry jej už nestačia! Potrebuje rovno Zakopané, kurva jedna!“ hromží cukrárka a pchá si do úst jednu snehovú pusinku za druhou.